

A király szeme

Dél felé tartottam, ám a vakok forrásánál kelet felé fordultam. A vakok forrása a vak király kertjében ered. A vak király szállást adott nékem éjszakára, mert szívében világosság lakozik. Azon az éjszakán, amit a vak király kertjében töltöttem, álmot láttam. Álmomban a vak király ébresztett mosolyogva, baljában egy csésze forró tea gőzölgött, jobbjával rázta vállamat. Kinyitottam a szemem. A vak király nevetve dörzsölte meg szemeit. Minél erősebben dörzsölte szemét a király, annál tisztábban láttam én. Amikor az erős dörzsöléstől a király szemei a vakok forrásába gurultak, a király felnevetett. Látod, fordult hozzám a király, a forrás alján szemeim.

Célul tűztem ki a halhatatlanságot, de meg fogok halni, azt hiszem. Minden reggel teát iszom. Hű szolgám a vakok forrásából hordja a teához a vizet. Azt hiszem, a bölcsesség abban áll, ha derűs lélekkel fogadjuk a valóságot. Mert vendég a valóság a lélek házában, a lélek pedig nem lakozik örökké a valóság hajlékában. Vak vagyok. Nem tudom megkülönböztetni a nappaltól az éjszakát. El kell fogadnom a sötétséget. Mert nem rossz a sötétség, csak áthatolhatatlan, nem világít semmi a mélyén, egyedül a gondolat. A vakok forrása körül táncol a vak király minden gondolata. Teát iszom. Forró ízek bélelik ki gyomromat. Az első korty a világ világossága.

Barátaival borozik a király, ám a királynak nincsenek barátai. A király vak, nem látnak a király barátai. Amikor három hete a király udvarában jártam, mert kegyesen befogadott, a vakok forrásáról mesélt a király, ami a király kertjében ered. Ajkán félelemmel mesélt a király a vakok forrásáról. Északról tartottam kelet felé, mert keleten csönd és magány honol. Keleten csönd és magány lakozik a felhők alatt, a vakok forrása a király kertjében ered. Nem meri megmosni szemét a király, mert a vakok forrása hit által működik. Nem tudja a király tudatlanságában, hogy a hit a forrás vize nélkül is működik. A király szeme elől a valóságot a király szeme takarja el.

A barokk szaxofonos férfi a piros pizsamás nő férjével egy csendes kis mellékutcában találkozott. A Csendes mellékutcában volt egy hely, amit mindenki Jenő kocsmájaként emlegetett. A kalapos zongorista azt meséli, hogy ez a Jenő megfordult a francia idegenlégióban és az amerikai haditengerészetnél is. Az idegenlégióból egy tizedesi bajonettet hozott magával, Amerikából pedig néhány fekete dzsesszlemezt. A barokk szaxofonos férfinak volt egy öttagú zenekara. Minden este volt egy másfél órás műsoruk Jenő kocsmájában. A barokk trombitás ismerte a többieket, a barokk harsonást, a barokk kürtöst és a barokk tubást. A barokk szaxofonos férfival a barokk trombitás véletlenül találkozott egy kiállításmegnyitón.

A piros pizsamás nő, ez volt annak a kiállításnak a címe, ahol a barokk szaxofonos férfi a barokk trombitással először találkozott. A festőművész, bizonyos Hang úr, meglehetősen különc figura. A csokornyakkendő grafikus azt meséli, hogy Hang urat még soha senki sem látta. Jelen van ugyan minden megnyitón, de mindig álruhát ölt, mint az alakváltó istenek. Hang úr kiállításán a barokk szaxofonos férfi játszott egy rövid részletet Muszorgszkijtől saját átiratban. A barokk trombitás akkor lépett oda hozzá, amikor hangszerét a bársonnyal bélelt ébenfaládba igyekezett rejtetni. A barokk trombitás elmondta, hogy van egy négytagú zenekara. Így bővült kvintté a kvárt. A piros pizsamás nő férje nem zenél.

A piros pizsamás nő férje hivatali emberként keresi kenyerét, ennek ellenére esténként koncertre, színházba vagy kiállításra hordja feleségét. Hang úr kiállításán a barokk szaxofonos férfi Muszorgszkijt játszott saját átiratban. A piros pizsamás nő férje pezsgőt nyomott a piros pizsamás nő kezébe, majd odalépett a barokk szaxofonos férfihez, aki a barokk trombitással Bach és a dzsessz lehetőségeiről beszélgetett. A piros pizsamás nő férje elnézést kért, bemutatkozott, gratulált. A piros pizsamás nő férje felvetette, hogy egy alkalommal szívesen beszélgetne a barokk szaxofonos férfival és a barokk trombitással némi bor társaságában a zene természetes és természetfölötti hatásairól.

Évekkel később a barokk szaxofonos férfi arra ébredt, hogy körülötte mindenki halott. Különös volt az a reggel. Kinyitotta a szemét, és tudta, négy holttesttel fekszik egy szobában. Teljesen éber volt. Tudatában volt annak, hogy a többiek nem élnek. Percekig a szürke plafont bámulta, majd óvatosan jobbra fordította a fejét. A barokk kürtös feküdt mellette. Percekig bámulta az arcát, az orrát és a szemét, de sem az orrcimpája, sem a szemhéja nem mozdult. Aztán a mellkasára vándorolt a tekintete. Nem emelkedett, nem süllyedt, az áporodott levegő csak kívülről simogatta a szürke testet. Kikelt az ágyból. A másik ágyon a barokk tubás feküdt a barokk harsonással. Nem lélegeztek ők sem.

Figyelte a barokk trombitás arcát. Nem lélegzett. A barokk szaxofonos férfi akkor az asztalhoz lépett. Csippentett három szőlőszemet egy szőlőfürtről. Egyenként bekapta őket. Ivott néhány korty kávé. A kávé hideg volt. Aztán az ablakhoz lépett. Kinyitotta. A beáramló friss levegőben lehunyta a szemét. Átengedte testét az érzésnek, hogy él. Mozgott a szemhéja. Mozgott az orrcimpája. Mozgott a mellkasa. Aztán nyitott szemmel és nyitott ujjakkal cigaretta után nézett. Rágyújtott. Kifújta a füstöt a nyitott ablakon. Aztán arra lett figyelmes, hogy az utcán nincs semmi mozgás. A csikket elnyomta a hamutálban. Szinte kizuhant a folyosóra. Kétségbeesetten próbált benyitni a szomszéd szobákba.

Pócsmegyer, huszonhárom, február huszonegy, kedd. Olvastam egyszer egy történetet egy barokk szaxofonos férfiről, aki egy reggel arra ébredt, hogy mindenki meghalt körülötte. Fölösleges volt kiabálni, dörömbölni, kilincseket ráncigálni. A barokk szaxofonos férfi lerohant a lépcsőn. A recepción senkit nem talált. Kiszaladt az utcára. Az első holttest, akit meglátott, egy taxis volt. Feje előrebillent, arca szétnyomódott a kormánykeréken, nyitott szemében dermedt döbbenet, bal karja élettelenül lógott az ablakban. A taxi mellett rövid csikk hevert hosszú hamuval. A barokk szaxofonos férfi meglátta a cigarettát a műszerfalon. Benyúlt érte, kivett egy szálát a kék dobozból, rágyújtott.

Pócsmegyer, huszonhárom, február huszonhat, vasárnap. Sokáig nem találtam azt a könyvet, amiben az a történet van arról a barokk szaxofonos férfiről. Pedig kerestem mindenfelé a szobában, benéztem az ágy alá is, ahol a barokk kürtös holtteste feküdt, nem találtam. Aztán becsuktam az ablakot, lesétáltam az utcára, kihúztam a taxis tetemét a taxiból, elhajtottam. Bekapcsoltam a rádiót. Néma volt. Kikapcsoltam. A barokk szaxofonos férfi távozásom után másfél órával lépett ugyanabba a szobába. Kivette az egyik szekrényből a hangszerét, lesétált az utcára, meglepve konstataálta a taxi hiányát a járda mellett, a taxis tetemét pedig a járdán. Elmosolyodott. Ketten hallgatunk a taxiban, én és ébenfa tokjában a szaxofon.

Pócsmegyer, huszonhárom, szeptember három, vasárnap. Tegnap Panka nagyon aranyos volt, de ha látná, hogy ezt írtam, biztosan kiakadna ezen az aranyoson, ezért inkább azt írom, hogy Panka tegnap helyes volt nagyon. Dél előtt elment a könyvtárba Eszterrel, délután biciklizett. Amikor hazajött a biciklizésből, nagyon izgatott volt, mert három fontos dolog is történt vele. Megnőtt a Duna, ez az első fontos dolog, kacsák úszkálnak a fák között. Egy angol házaspár megkérdezte tőle, hogy merre van a komp, ez a második fontos dolog, a komp angolul ferryboat. Monostorhoz közel talált egy telefont a gáton, ez a harmadik fontos dolog, a telefon gazdája meglelt.

Pócsmegyer, huszonhárom, szeptember hat, szerda. Amikor Sófálván a temetőt kerestük, a temetőben pedig apám szüleinek a sírját, Eszter megjegyezte, hogy

le kellene írni a neveket és a kapcsolatokat, össze kell kötni vonalakkal a neveket. Ha például úgy csinálnék, mintha naplót írnék, akkor is le kellene írnom a lap tetejére a tér és az idő nevét, akkor is ki kellene találnom a naplóiíró nevét, legyen például Farkas Arnold Levente. Miközben az előző mondatban kivettem valahova a vesszőt, egy aprócska lény a vasárnapot olvasta a szomszéd oldalon. Szerettem volna tudni a nevét, de nem tudom. Apró, hat lába van, és vannak szárnyai.

Pócsmegyer, huszonhárom, szeptember tizenegy, hétfő. Tulajdonképpen félek. Az ágyékkötős álmodozó a keresztfán a huszonkettedik zsoltárt idézi. Ebből a versből kihagyom a boldogtalanságot. A várakozást türelemre változtatom. Eszter tegnap agresszívnek nevezte a kérdőjeleket. Szombaton meghallgattuk Debussy operáját. Jób könyve unalmas. A harmadik fejezetben elátkozza születése napját. A kreatúra a kreátort kritizálja. Ez tulajdonképpen istenkáromlás. Tegnap Gyuriéknál voltunk a Csendes utcában. Panka is velünk volt, kocsival mentünk. Panka felolvasta egy füzetből az egyik befejezetlen keringőjét, amit három éve írt. A teremtés is befejezetlen.

Egyszerűen arról van szó, hogy isten egyháza azok miatt a balgák miatt létezik, akik hisznek istenben. Minden, ami létezik, a hit által létezik, mondta a zarándok, mielőtt a tizennégy szent férfiú sírja felé útra kelt. A hit tehát balgaság, kérdeztem logikusan, ám tétován. Évszázadokkal ezelőtt a vakok forrásáról azt terjesztették, hogy csodatévő hatása van, mert lidércek táncolnak a felszínén. A csoda hírére jöttek a vakok, megmosták szemüket, és újra láttak. Akkor isten egyháza azt mondta, lidércek nincsenek, a csoda azonban létezik. A vakok forrása azért adja vissza a vakok szeme világát, mert az angyal, aki a szűzzel beszélt, megmosta benne szárnyait. A vakok forrása azóta nem működik.

Pócsmegyer, huszonhárom, augusztus huszonnyolc, hétfő. Szombaton együtt bicikliztem Pankával. Megjegyezte, hogy mindjárt vége a nyári szünetnek, és még a Pázsiton se voltunk. Tegnap lementünk a Pázsitra. Eszter Lívivel beszélgetett, én meg Olivérrel, Péterrel meg Andrással. Andrásnak van egy zenekara, pénteken játszottak Monostoron, de mi nem hallottuk őket, mert kocsmakvíz volt Megyeren. Évivel meg Eszterrel voltam egy másik csapatban, harmadikok lettünk. Hazahoztuk a rozét, de nem ittuk meg, martinit ittunk, meg fehér bort szódával. Évinek nem jött be a martini, pedig Carina hozta Németországból, inkább fröccsözött. Holnap meglátogatjuk Ramónát.

Pócsmegyer, huszonhárom, szeptember egy, péntek. Tegnap elhoztuk a hokedliket. Két hokedlire állva kiakasztottam a nem működő kakukkos órát, eltörtem egy szép edényt, Tomi és Péter segített. Anyám mellére gondolok. Tegnap volt a házassági évfordulójuk. A pokol a többiek. Az Úrvacsorában az isten csendjéről beszél a sánta kántor a sekrestyében. Eszter lencsét főzött ebédre. Pankával nem lehet beszélni. Tegnap este kérdeztem tőle valamit, amitől megsértődött,

bevonult a szobájába, aztán ledobta a takarómat a földre, az ágynak arra a részére pedig, ahol én alszom, vizes papírzsebkendő-cafatokat rakott. A nyár elvonult, lábnyomát őrzi még a kert.

Pócsmegyer, huszonhárom, szeptember kettő, szombat. Semmi keresnivalóm a színpadon. Tegnap háromszor voltam Monostoron. A leengedett függöny elé füttyörészve bejön egy színész, a színpad szélén leül, lábát a semmibe lógatja. Bejön egy másik színész, ugyanúgy tesz, mint az előző. Szentendrével szemben szalonját sütünk. Gellért a nyakamból a bokszsákra mászott. Nyakamba vettem, a jobb vállam fáj, majd a zöld bokszsák tetejére ült. Elolvastam a Kis királyokat, Eszter húsz éve olvasta, azt mondja, neki jobban tetszett, mint a VII. Olivér. Érdekes, hogy Olivér is meg Emánuel is a hetedik. A harmadik színész is ugyanúgy tesz, várakozás.

Forrás fakad a király kertjében, a vak király kertjében a vakok forrása. Megszámolja lépteit a zarándok. A tizennégy szent férfiú sírja felé tizennégy napon át vezet az út. A tizennégy szent férfiú sírja felé a vakok forrásától indulok. Aki elszántan és kitartóan kelet felé tart, elszántasága és kitartása jutalmául nyugatra érkezik. Lehet-e jutalom a napnyugta, kérdezi a zarándok a negyedik éjszakán. A zarándok kérdésére a hallgatás felel. Félelem nélkül mártja előző zarándokok lábnyomába lépteit a zarándok. Lehet-e jutalom a hallgatás, kérdezi a zarándok a nyolcadik éjszakán. A zarándok kérdését elnyeli a hallgatást hallgató csönd. A kilencedik hajnal a legnehezebb.

Gondolatban a forrás felszínét érinti lábujjával a zarándok. Miért a hallgatás, a zarándok kérdését az önmagát hallgató hallgatás nyeli el. A vakok forrásától a tizennégy szent férfiú sírjáig tizennégy napon át visz az út. Voltak balga zarándokok, akik siettették lépteiket, hogy a forrástól a sírig rövidebb idő alatt megérkezzenek. Az egyik balga zarándok egy nap alatt annyi utat tett meg, mint egy bölcs zarándok három nap alatt, mégis ugyanakkor ért a sírhoz a balga és a bölcs. Egy másik zarándokról feljegyezték, hogy a harmadik éjszakát imádsággal töltötte, aztán tíz napon át egy tapodtat se mozdult, a tizennegyedik napon mégis a tizennégy szent férfiú sírjánál találta magát.

Ha figyelmesen olvasgatjuk a vakok forrásáról szóló feljegyzéseket, egy másik változatban olvashatjuk helyett lapozgatjuk szerepel, akkor olyannak találjuk a mondatokat, a mondatok olyanok, mint a sima víztükör. Mindig akad azonban egy-egy szó, egy-egy szerkezet, egy-egy toldalék, ami felzavarja a mondatokat. Egy másik változat szerint mindig helyett örökké olvasható. A vak király, amikor még nem volt vak, mielőtt megvakult, sokat lapozgatta a tizenkettedik szent férfiú feljegyzéseit. Erről a szent férfiúról feljegyezték, hogy soha nem hallották panaszkodni, soha senkiről egy rossz szót ki nem ejtett ajkain, feljegyzései azonban semmi egyebet nem tartalmaznak, mint káromkodásokat.

Pócsmegyer, huszonhárom, szeptember huszonnégy, vasárnap. Tegnap volt Gellért tizedik születésnapja. Eszter rendelt neki egy pólót, amin van egy axolotl. Gellért nagyon örült neki. Esik az eső. Főzök egy teát. Lóci köhög. Ma a mamánál ebédelünk. Tegnap vettünk Szentendrén egy gitárt. Szerdán lesz Gellértnek a harmadik gitárórája. Meg kell keresnem a hangolót. Gellért a gitárt csak ugródeszkának tekinti, tulajdonképpen bendzsózni szeretne. Alszik a fényben a lámpa sötétje, a férfi elindul, tisztességes az átlag, igazság, étcsokoládé, célja a testvér testét innen az ottba ledobni. Tegnap reggel Elekkel találkoztam a boltban. Nincs megmagyarázva. Azt hiszem, így őszintébb.

Pócsmegyer, huszonhárom, szeptember huszonöt, hétfő. Kimásztam az ablakon a belső udvarra. Volt ott az egyik asztalon egy cigarettásdoboz, de nem volt benne semmi, csak egy csikk. Eszternek fáj a feje. Jónás Ninive pusztulásának szurkol az árnyékban. Az előadás után Rudi bácsival beszélgettem. Tegnap délelőtt meghallgattuk Az állatok farsangját. Időnként szabadnak érzem magam. A hamutartóban csikk és esővíz. Lobog a szélben a szélzsák. A földgömbön valaki egy foltra mutat, aminek Ausztrália a neve. A sarokban a természet néma gyermeke. Pénteken valaki a vonat elé vetette magát. Eszter annak az írónak a könyvét olvassa, akitől én még soha semmit nem olvastam, de meghívtam egyszer egy kávéra.

Irgalmatlanul. Ezek voltak a király utolsó szavai. A vakok forrásánál vakok tolongtak halála reggelén. Az egyetlen vak, aki a király halálhírére felkerekedett, hogy gyásztáncát a forrás körül az angyalokkal eljárja, megcsúszott egy mohás kövön, arccal a forrásba zuhant. Nem léteznek angyalok. A szárnyaszegett angyal ujjával megérintette a vizet. Visszanyerte szeme világát a vak. A vakok vakok maradtak, hiába mosták meg arcukat és szemüket a vakok forrásában. A vakok forrásának angyali vizében nem élnek állatok. Az ezüsthál teljesíti a vágytalanok kívánságait. Irgalmatlanul unatkoznak az angyalok. Ez volt a király utolsó szava.

Az volt az érzésem, hogy az isten munkatársa vagyok. Munkatársa vagy alkotórésze. A megfelelő szó bizonytalan. A könyvtár mellett lehetett a kórusra menni. A könyvtárral szemben a termodinamikus háztűznéző világított. A templomban az örökmécses jelezte az el nem múló isten időtlenségét. Leültem a harmónium közelébe, aztán mereven nézni kezdtem abba az irányba, ahol istennek nagyon kell lennie. A könyvtárban egy portugál költő versei heverték. Hiányozni kezdett a teremtés. Az engedelmesség megfoszt önmagadtól. Az engedelmes-ségben éppen ez a szép. Évekkel később egy spanyol papról olvastam, aki Krisztus testvére és vérévé változtatta a kezében levő semmit.